

[Axel Sørensen.]

stemmelse står i et passende forhold til den anden, må der være mulighed for at se nærmere på i et kommende udvalg.

Den foreslåede bestemmelse om, at sparekasser fremtidig kan anbringe en begrænset del af deres midler i aktier, dog således at den samlede værdi af aktierne — bortset fra aktier i Fællesbanken — ikke må overstige 25 pct. af sparekassens egenkapital, er et udtryk for rimelighed.

En anden af de foreslåede ændringer går ud på, at sparekasserne ved regnskabsaflæggelsen deler obligationsbeholdningen i en likviditetsbeholdning og en anlægsbeholdning, således at likviditetsbeholdningen omfatter de obligationer, der må påregnes gjort til genstand for salg, mens anlægsbeholdningen omfatter de obligationer, som en sparekasse ligger inde med, og som forbliver i sparekassens besiddelse, til de indfries, eller til et tidspunkt, hvor sparekassen kan sælge dem uden kurstab; disse obligationer vil kunne optages i regnskabet til anskaffelsesværdien, såfremt sparekassen ikke ønsker at optage dem til dagskurs. Ifølge den gældende lov har sparekasserne haft adgang til at opføre de værdier, som likviditetsbeholdningen udgør, til en kursværdi, som var et gennemsnit af de sidste 10 års kursværdi, men jeg synes, det er rimeligt at gennemføre den nu foreslåede opdeling.

I øvrigt skal jeg ikke gå nærmere ind på de foreslåede ændringer, idet der jo i et udvalg vil blive lejlighed til at få supplerende oplysninger angående de virkninger, ændringerne kan afstedkomme.

Jeg skal som sagt på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Niels Andersen: Det foreliggende lovforslag bygger jo praktisk taget helt igennem på kommissionsbetænkningen. De bemærkninger, der er fremført her i dag, har for så vidt været en hyldest til vore dygtige sparekassefolk, og den skal jeg ikke forsøge at rokke ved. Jeg vil blot give udtryk for retsforbundets velvillige indstilling til en udvalgsbehandling.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Martin kunne ønske, at lovforslaget blev vedtaget med akklamation. Jeg deler ikke det ønske, ikke fordi jeg vil hænge mig i

grundlovens bestemmelser — dem må man naturligvis overholde — men fordi jeg tror, det er nødvendigt, at man kigger på lovforslagets bestemmelser i et udvalg; der kan være al mulig grund til at se nærmere på ændringer af den art, her er foreslået. Det ærede medlem hr. Martin begrundede sin optimisme angående lovforslagets skæbne her i tinget med, at sparekasserne ved de foreslåede ændringer blev stillet friere, og det er også det indtryk, man får, når man læser lovforslagets bemærkninger og fremsættelsestalen igennem. Men det forekommer mig ikke, at det er det, der er det vigtigste hensyn at tage ved en sådan lovgivning. Hovedhensynet må være sparernes interesser, og der har jo været pengeinstitutter, som har udnyttet friheden på en sådan måde, at det er gået ud over sparere, som havde tillid til, at de dispositioner, der blev truffet, ikke ville komme til at skade sikkerheden. Man kommer ikke uden om, at den friere stilling, sparekasserne får, også betyder, at der bliver en øget risiko; det må jo være tilfældet, når man stiller kasserne friere med hensyn til aktiekøb. Jeg kan heller ikke se andet, end at det også bliver tilfældet, når man tillader kasserne at låne penge ud, uden at der er nogen sikkerhedsstillelse.

Jeg ved meget vel, at man kan sige, at de økonomiske forhold er af en sådan beskaffenhed, at man ikke bør have betænkeligheder ved at gå så vidt. Man kan også fremføre de interesser, erhvervslivet kan have i en sådan friere stilling for kasserne, og vi skal såmænd gerne unde de erhvervsdrivende, der har brug for opnåelse af lån på lettilgængelige betingelser, at få en sådan bedre stilling, men man må jo også have hensynet til sparerne for øje. Jeg kan ikke se rettere, end at de forhold, vi lever under, ikke har en sådan stabilitet, at det kan begrunde, at man går alt for vidt. Tværtimod kan man regne med, at de gode konjunkturer, der har været, kan få ende, og vi kan komme ud for nedgang og krise. Det forekommer mig da også, at man i den sidste tid har talt om de besværligheder, landets erhvervsliv kunne komme ud for ved tilslutningen til de syv. Tager man det i betragtning, forekommer det mig, at der ikke er nogen grund til at lade kasserne få større frihed netop i denne periode. Der kunne